

Truyện ngắn

CƠN NƯỚC LŨ

Để biết ơn Thương Binh V.N.C.H.

ĐIỆP MỸ LINH

Thấy một thanh niên trông quen quen, mặc quân phục Hải Quân, đi ngược chiều với mình, Thạch chậm Vespa lại. Nhận ra người bạn thân hồi trước học trường Hưng Đạo rồi sau cùng vào Đại Học Khoa Học với chàng, Thạch thắng Vespa, reo lên:

-Luân! Phải Luân không?

Chàng Hải Quân ngạc nhiên:

-Ừa, Thạch! Mày làm gì mà mặc đồ Biệt Động Quân “ngon” vậy?

-Tao bị động viên vào Trường Sĩ Quan Thủ Đức; ra trường, xin về Biệt Động Quân. Còn mày, đi Hải Quân hồi nào? Tao nhớ hình như mày nhỏ tuổi hơn tao mà.

-Ừ, tao chưa bị động viên; nhưng thấy bạn bè nay đưa này “lên đường”, mai đưa kia bị thương, một đưa khác tử trận, tao chịu không được, tình nguyện vào Hải Quân.

-Hải Quân mà giờ này lang thang ở đây?

-Chiến hạm vừa về nghỉ bến, tao muốn ghé thăm bà Cô để nhờ nhỏ em chở giùm về nhà Bố Mẹ tao. Còn mày?

-Tao đi phép về thăm gia đình. Mày đi đâu, tao chở mày đi?

Vừa “phóng” lên phía sau Vespa Luân vừa nói:

-Cảm ơn mày. Cô tao ở gần đây thôi.

-Có phải bà Cô mà hồi trước tụi mình thường tới chơi rồi đàn hát “lung tung beng” hay không?

-Đúng rồi.

-Vậy thì tao nhớ rồi.

Thạch chợt nhớ Cô có người con gái đàn và hát rất hay, nhưng chàng không nhớ tên; vì lúc đó cô bé còn nhỏ, chưa gọi được sự chú ý của thanh niên.

Thạch dừng Vespa trước nhà Cô. Luân bước xuống, chưa kịp cảm ơn Thạch thì Thủy Ngọc – con gái của Cô – đi học vừa về. Thủy Ngọc vui mừng chào Luân và Thạch rồi đi vào nhà. Ánh mắt của Thạch không rời Thủy Ngọc.

Thấy ánh mắt của Thạch, Luân hơi phân vân; vì biết Chú của chàng không thích nhà binh – nhất là sĩ quan thuộc các quân binh chủng “thứ dữ” – vì Ông ngại con gái của Ông sẽ... Nhưng nếu, ngay bây giờ, Luân từ giả người bạn thân từng học chung, đi biểu tình chung, từng “văn nghệ văn gừng” với nhau trên các sân trường đại học thì Luân không đành!

May quá, nhờ Thủy Ngọc cho biết có Luân và Thạch đến thăm, Cô bước ra cửa:

-Luân! Sao không đưa bạn vô nhà chơi, con?

Luân chưa kịp đáp, Thạch đã vội dựng Vespa, cúi chào:

-Dạ, kính chào Cô. Lâu rồi mà Cô vẫn nhận ra cháu.

-Cháu bận đồ lính thấy khác thật, nhưng Cô vẫn nhận ra. Vô chơi, cháu.

Từ hôm đó, mỗi ngày Thạch đều đến Bến Bạch Đằng, lên chiến hạm HQ505, rủ Luân đi thăm Cô. Như dạo còn đi học, mỗi khi đến nhà Cô, Thạch thường đệm *Guitar*, Luân đàn *Piano*, Thủy Ngọc đàn *Violon*; đôi khi ba người thay đổi nhạc cụ hoặc cùng hát bên nhau.

Sau đó, mỗi khi về phép, Thạch đều đến nhà Cô để thăm Thủy Ngọc. Thời gian này Thủy Ngọc đã trở thành một thiếu nữ cao, với những đường nét rất cân đối cùng gương mặt xinh đẹp, nhân hậu và đôi mắt nâu thơ dại. Chính nét thơ dại trong đôi mắt nâu nồng nàn và khuôn mặt phản phát vẻ đẹp Tây Phương cùng với tiếng đàn, tiếng hát của Thủy Ngọc mà rất nhiều chàng trai say mê, theo đuổi nàng.

Thạch thầm tiếc là thời gian trước đây, cùng Luân đến thăm Cô và biết Thủy Ngọc học cùng trường, Thạch đã không hề để ý đến cô bé con, người còn “suôn đuột”, “chưa có ngực”. Bây giờ, mỗi lần về phép là mỗi lần hồi hộp, vì Thạch không biết Thủy Ngọc đã bị ai chinh phục hay chưa!

Riêng Thủy Ngọc, dù biết Bố không thích nàng giao thiệp với nhà binh, nàng cũng vẫn bị cuốn hút vì bộ quân phục thẳng nếp, mái tóc cắt ngắn, làn da sạm nắng, dáng đi hiên ngang, đôi mắt nhìn thẳng và thái độ tự tin.

Tình yêu trong lòng Thủy Ngọc và Thạch âm thầm nảy sinh cho nên chàng và nàng thường chọn những tình khúc có lời ca ướm lệ để cùng đàn, hát bên nhau.

Những khi vắng Thạch, Thủy Ngọc thường thẩn thơ một mình, nét mặt buồn buồn và đôi mắt xa xăm như mong ngóng một điều gì! Khi Thạch về phép, ghé thăm, Thủy Ngọc tươi cười, líu lo như chú chim non vừa sổ lồng.

Mỗi khi thấy sự thay đổi thái độ nhanh chóng của Thủy Ngọc, Bố Mẹ của nàng tự hỏi, tại sao Thủy Ngọc không vui tươi, hơn hờ đối với những thanh niên khác, có bằng cấp và địa vị cao, đang cố chinh phục nàng mà nàng lại chỉ vui tươi hơn hờ với Thạch thôi?

Không những thế, khi Thạch và Thủy Ngọc cùng đàn và hát bên nhau, Bố Mẹ của Thủy Ngọc để ý: Dư Âm là tình khúc Thủy Ngọc và Thạch cùng đàn và hát nhiều nhất; kế đến là Love Me Tender. Bố Mẹ của Thủy Ngọc không hiểu

tiếng Anh, nhưng động từ “love” thì Bố của Thủy Ngọc biết. Thế là Bố chỉ cần nhớ chữ “tender” rồi phiên âm ra tiếng Việt, hỏi Luân. Luân vô tình và ngay thật cho Bố biết đó là tựa một tình khúc của Elvis Presley. Bố bảo Luân dịch lời ca ra tiếng Việt.

Sau khi hiểu rõ lời ca, Bố Mẹ trực tiếp cho Thạch hay rằng Ông Bà không cho phép Thủy Ngọc giao thiệp với Thạch nữa!

Nơi hậu trường, cách sân khấu bằng một tấm màn dày, thấy Thủy Ngọc đang hóa trang cho màn trình diễn thời trang, thái độ rất vui và tự tin, Thầy phụ trách văn nghệ hỏi:

-Thủy Ngọc! Sẵn sàng cả rồi chứ?

-Dạ, thưa Thầy...

Vừa nói ngang đó, Thủy Ngọc chợt dừng lại; vì giọng *Tenor* của ai nghe quen quen, vang lên từ bên kia bức màn ngăn cách sân khấu và hậu trường: “*Đêm qua mơ dáng em đang ôm đàn dịu muôn tiếng tơ. Không gian trầm lắng như âu yếm ru ai trong giấc mơ...*”⁽¹⁾ Thủy Ngọc nhú mày, đứng lặng như pho tượng! Nhưng trong tiềm thức, tình yêu nàng âm thầm dành cho Thạch bỗng cuộn cuộn trời dậy như cuộn phong!

Riêng Thạch, sau khi bị Bố Mẹ của Thủy Ngọc yêu cầu đừng liên lạc với Thủy Ngọc nữa, Thạch rất buồn và thất vọng! Những lúc hành quân truy kích hoặc trực thăng vận nhảy ngay trên đầu địch, Thạch quên mất nỗi buồn; nhưng khi rảnh rỗi hoặc nghe ai đàn, hát một nhạc phẩm mà chàng và Thủy Ngọc thường đàn và hát bên nhau thì nỗi buồn và sự thất vọng kéo về, đè nặng trong tim! Giờ đây, đang diễn đạt tất cả nỗi niềm của tác giả và cũng là niềm đau của chàng, giọng Thạch trở nên tha thiết vô cùng: “*...Yêu ai anh nắm cung đàn đầy vơi đôi mắt xa vơi....Anh như lâu vắng em như ánh trăng reo muôn ý thơ...Tim anh băng giá đang nhại ngừng câu năm tháng mong chờ...*”⁽²⁾

Mấy năm qua, những kỷ niệm khi Thạch và nàng cùng đàn hát bên nhau tưởng đã chìm vào dĩ vãng; nhưng bây giờ, tiếng hát cao vút của ai bên kia tấm màn lại làm cho trái tim của Thủy Ngọc thổn thức âm thầm – nhưng rất dữ dội!

Thái độ của Thủy Ngọc làm Thầy phụ trách văn nghệ thắc mắc:

-Thủy Ngọc! Chị bình an chứ?

-Dạ... thưa Thầy, ai...ai... đang hát ngoài đó, thưa Thầy?

-Nhận không ra giọng à? Thạch đó. Thạch hồi trước cũng trong ban văn nghệ với Luân và Thủy Ngọc đó, nhớ không?

-Dạ thưa Thầy, hôm tổng dợt, sao con không thấy màn đơn ca của anh Thạch trong chương trình?

-Hôm qua Thạch ghé thăm trường, biết trường có buổi văn nghệ đêm nay, Thạch xin hát một bài. Nhận thấy Thạch là học trò cũ, năng khiếu văn nghệ cao, lại lên đường tòng quân, tôi cảm phục và chấp thuận. Thôi, chị chuẩn bị đi, sắp đến phiên chị đó.

Nói xong, Thầy quay đi. Thủy Ngọc thở dài vừa khi Thạch chấm dứt màn đơn ca trong tiếng vỗ tay vang dội; rồi nhiều tiếng “bis...bis...” vang lên. Thạch nói vào *micro*:

-Xin cảm ơn quý vị, quý Thầy Cô và các bạn. Tiếp theo, Thạch xin trình bày tình khúc My Heart Will Go On của Celine Dion

Lại tiếng vỗ tay. Thạch dạo đàn rồi “bắt” vào: “*Every night in my dreams, I see you, I feel you that is how I know you go on. Far across the distance and spaces between us you have come to show you go on...*” Theo giọng hát buồn buồn của chính mình, Thạch nhớ những buổi chiều im vắng, sau khi hành quân trở về, chàng thường ôm *Guitar*, vừa đàn vừa hát vừa nhìn dòng suối cạn phía xa trong khi hoàng hôn lữ lược kéo về phủ xuống núi rừng thâm u.

Nơi vùng núi rừng thâm u đó, mỗi khi đoàn quân dừng chân, Thạch thường chạnh lòng nghĩ đến phận đời của chàng và của những thanh niên cùng thế hệ với chàng – ở miền Nam – rời gia đình, xa người thân và bạn hữu, phải hành quân liên miên để chống trả những đợt tấn công ác liệt của Bắc quân xâm lược!

Suốt thời gian được tăng phái, Thạch không thể nhớ được bao nhiêu lần đơn vị chiến lược này bị “tiền pháo, hậu xung” và bị tấn công bằng chiến thuật “biển người”. Thạch chỉ nhớ lần cuối cùng, để giải tỏa áp lực của Bắc quân quanh đơn vị chiến lược này, đơn vị của chàng được lệnh tham dự cuộc hành quân hỗn hợp với một đơn vị Bộ Binh, vào một ngày mưa to gió lớn, có thiết giáp yểm trợ để càn quét các đơn vị Cộng Sản Việt Nam từ Bắc xâm nhập.

Chính trong cuộc hành quân quy mô này Thạch bị Bắc quân dùng súng CKC bắn sẻ, khi Thạch đang khom người điều quân qua ống liên hợp. Viên đạn trúng chân trái của Thạch. Thạch và Tiểu Đoàn Trưởng Thiết Giáp xin trực thăng tải thương; nhưng thời tiết quá tệ và cũng vì súng phòng không của địch bắn lên xối xả, trực thăng không thể “bốc” thương binh!

Khi được đưa về quân y viện, vết thương đã sưng to và làm độc!... Nhớ đến đây, giọng Thạch trở nên nghẹn ngào, đầy u uất: “...*And my heart will go on and on. Love can touch us one time and last for a lifetime and never let go till we're gone...*”

Trong khi nén xúc động, cố kìm nước mắt để Thầy và bạn khỏi biết, Thủy Ngọc chột nghe các nam sinh “xâm xì”:

-Anh Thạch “hết sảy”! Anh “ngon” thiệt!

-Tội nghiệp anh quá!

Hai tiếng “tội nghiệp” khiến Thủy Ngọc tò mò. Bước đến bên trái sân khấu, nhìn ra, Thủy Ngọc ôm ngực, tưởng như trái tim của nàng đã thoát khỏi lồng ngực! Trước mắt nàng, Thạch – trong quân phục Biệt Động Quân, mũ nâu vắt hờ vào cầu vai trái – đang ngồi trên ghế, chiếc nạn gỗ dựa thành ghế, hai tay của Thạch ôm *Guitar*. Thạch tựa thùng *Guitar* lên bắp vế chân phải và đệm theo tiếng ca não nùng của chàng. Như không tin vào mắt mình, Thủy Ngọc cố thay đổi vị thế nhưng nàng cũng chỉ thấy một chiếc giày trần bên chân phải của Thạch thôi!

Trong khi Thủy Ngọc run rẩy, nước mắt nhạt nhòa thì Thạch hát đến câu cuối: “... *We'll stay forever this way. You are safe in my heart. And my heart will go on and on.*” Thạch cúi chào. Cả hội trường vừa vỗ tay vừa đứng lên.

Thủy Ngọc hy vọng rằng Thạch sẽ vào hậu trường bằng cánh trái để nàng có dịp trực diện với chàng; nhưng, không hiểu vì vô tình hay cố ý, Thạch rời sân khấu bằng cánh phải. Thủy Ngọc ôm mặt, khóc như mưa!

Vài cô bạn cho Thầy phụ trách văn nghệ biết sự việc đang xảy ra cho Thủy Ngọc. Thầy đến, đưa Thủy Ngọc ra sau tấm màn:

-Tại sao chị lại xúc động quá độ như vậy?

Tự nhủ, sẽ không để niềm đau thương của riêng mình ảnh hưởng đến buổi văn nghệ mà toàn trường đã dày công tập luyện, Thủy Ngọc trở nên bình tĩnh một cách lạ thường:

-Thưa Thầy, con xin lỗi. Như Thầy biết, anh Thạch là bạn cùng lớp với anh Luân của con. Anh thạch thường đến nhà con hòa đàn với anh Luân và con. Bây giờ, bất ngờ thấy anh Thạch như thế con chịu không được!

-Tôi hiểu. Chị nghĩ chị có vững tinh thần để giữ tiết mục độc tấu *Violon* hay không?

-Dạ, thưa Thầy...

Bất ngờ một ý nghĩ thoáng qua, Thủy Ngọc tiếp:

-Thầy cho con xin một đặc ân, được không ạ?

-Vâng, chị cứ nói.

-Thưa Thầy, con xin Thầy cho con được đổi mục độc tấu bằng mục đơn ca.

Đã từng nghe Thủy Ngọc hát nhiều lần trong những buổi văn nghệ trước đây, Thầy gật đầu:

-Vâng. Chị cho người giới thiệu chương trình biết sự thay đổi này và cho anh đàn *Guitar* biết “tông” và nhịp điệu của bản nhạc, nhé!

-Dạ. Con xin cảm ơn Thầy.

Sau khi nghe người điều khiển chương trình giới thiệu Thủy Ngọc sẽ trình bày ca khúc Kỷ Vật Cho Em của Phạm Duy, Thạch cảm thấy bồi hồi, xúc động! Nhìn dáng Thủy Ngọc thướt tha bước ra, cúi chào, đến sau *micro* rồi kéo *micro* cao hơn, Thạch tự hỏi, không biết tình cờ Thủy Ngọc chọn ca khúc này hay là... Thạch thở dài, lắc đầu, không muốn nghĩ tiếp.

Đạo phân đoạn đầu xong, người đàn *Guitar* “rải” một tràng hợp âm và Thủy Ngọc “bắt” vào: “*Em hỏi anh. Em hỏi anh bao giờ trở lại? Xin trả lời, xin trả lời mai một anh về... Anh trở về anh trở về trên đôi nạng gỗ. Anh trở về, anh trở về bại tướng cụt chân...*” Nét mặt thống khổ, hai hàng nước mắt tuôn dài cùng tiếng ca nức nở của Thủy Ngọc khiến tất cả khán giả bàng hoàng đến sững sờ!

Đến đoạn điệp khúc, giọng *Soprano* của Thủy Ngọc vút cao: “*...Anh trở về nhìn nhau xa lạ. Anh trở về dang dở đời em. Ta nhìn nhau ánh mắt chưa quen. Có quên đi một lần gian dối, anh ơi!...*”. Một quân nhân mặc quân phục Biệt Động Quân, chống nạng, khập khễnh rời hội trường; vì trái tim của quân nhân này không thể nhận thêm bất cứ sự đau đớn, dày vò nào nữa!...

Thấy Luân cùng với Bố Mẹ đến thăm, Ni Cô Diệu Thu rất ngạc nhiên; càng ngạc nhiên hơn nữa khi Ni Cô thấy thái độ của Luân rất bối rối, bồn chồn và Bố Mẹ thì lo âu, buồn bã, chứ không bình thản như những lần Bố Mẹ đến thăm nàng trước đây. Luân nhập đề ngay:

-Ni Cô có theo dõi thời sự hay không?

-Dạ không. Nhưng em nghe nhiều Phật tử bàn tán.

-Cô Chú muốn tôi đưa lên đây để thuyết phục Ni Cô cùng di tản với gia đình.

-Thưa Bố Mẹ, thưa anh, con đã an trú cửa Phật rồi thì đâu có gì mà phải di tản?

-Ni Cô chưa hiểu bản chất của Cộng Sản đâu. Ni Cô nên nghe lời, về nhà cùng đi với gia đình; gia đình không bao giờ ra đi mà để Ni Cô ở lại.

Quay sang Bố, Ni Cô giải thích:

-Thưa Bố Mẹ, người đã thành tâm xuất gia thì không bao giờ chọn sự sung sướng cho bản thân mà chỉ cầu an vui cho tha nhân. Con chỉ muốn sớm tới nương tựa cửa Phật và phát huy đạo pháp.

Giọng Bố rất buồn:

-Nếu Ni Cô muốn phát huy đạo pháp thì Ni Cô nên đi với gia đình; dù gia đình cũng chưa biết sẽ đi đâu và đến đâu. Nhưng gia đình – nhất là các em trai của Ni Cô – không thể nào ở lại với Cộng Sản. Đến bất cứ đâu, Ni Cô cũng có thể rao truyền về Phật Giáo để cảm hóa con người.

-Thưa Bố, nếu muốn cảm hóa con người một cách thiết thực thì con nên ở lại Việt Nam để cảm hóa những kẻ ác – những kẻ đã tạo ra không biết bao nhiêu đau thương cho dân tộc Việt Nam!

Rất ngạc nhiên trước sự suy luận rất hiện thực của Ni Cô, nhưng Bố vẫn thuyết phục:

- Ni Cô nên nhớ, ở ngoại quốc rất ít người theo đạo Phật; Ni Cô nên ra đi để có cơ hội giúp người ngoại quốc hiểu về Phật Giáo.

-Thưa Bố, con nghĩ, trên thế giới, bất cứ người nước nào cũng có nhiều thiện tâm hơn người Việt mình; thế thì người ngoại quốc không cần con phải đem đạo lý của Đức Phật ra giảng cho họ.

-Lý do nào Ni Cô lại nói như thế?

-Bố và anh Luân nghĩ xem, trên thế giới có quân đội nào xua quân tàn sát gần như trọn vẹn dân chúng của một thành phố lớn, như Huế, năm 1968? Có quân đội nào mỗi ngày pháo kích cả ngàn quả đại pháo hoặc hỏa tiễn 120 ly vào các thành phố đông dân cư, như Bình Long, An Lộc rồi pháo kích ngay vào trường học Cai Lậy và bệnh viện Long An? Có quân đội nào pháo kích chính xác và điên cuồng vào đoàn dân chạy loạn từ Quảng Trị vào Huế năm 1972 và từ Đà Nẵng sang Tiên Sa vào tháng cuối Ba năm 1975? Có quân đội nào đưa ra chiến trường thanh niên 15, 16 tuổi rồi buộc những thanh niên này phải thực hiện chiếc thuật biển người? Có quân đội nào, ngay sau khi cưỡng chiếm được mục tiêu, đã xua đuổi tất cả thương binh ra khỏi những quân y viện của “bên thua cuộc”? Câu giải đáp là: Chỉ có Quân Đội Cộng Sản Bắc Việt mới vô nhân tính khi thực hiện những hành động tàn ác đó. Những hành động dã man như thế không thể gọi là chiến đấu.

-Nếu Ni Cô hiểu được như thế thì Ni Cô càng nên ra đi, xa lánh kẻ ác. Nơi môi trường mới Ni Cô cũng vẫn có thể hoành dương đạo pháp.

-Thưa Bố, nếu cần phải dùng tín ngưỡng để cảm hóa con người thì chúng ta nên dùng tín ngưỡng để cảm hóa kẻ ác trước; và kẻ ác cần phải cảm hóa chính là những người Cộng Sản Việt Nam; vì họ đã bị đầu độc, bị cổ xúy, rồi dùng

vũ khí của Nga, Tàu và tất cả mọi thủ đoạn để giết người miền Nam với chủ đích cướp đi phần đất mà chính những kẻ ác đó đã đồng ý phân chia từ năm 1954!

Luân có vẻ sốt ruột:

-Chúng ta không có thì giờ để tranh luận. Ni Cô nên nghe lời Cô Chú kéo Cô Chú buồn.

-Thưa Bố Mẹ, con xin lỗi Bố Mẹ. Bố Mẹ cho con ở lại để con được thực hiện hạnh nguyện của con.

Đến lúc này, không thể kèm giữ tình cảm được nữa, Mẹ khóc rờn:

-Con ơi! Bố Mẹ chỉ có con là con gái, không hiểu vì lý do gì con đi tu, Mẹ đã đau buồn nhiều lắm rồi! Bây giờ con lại đành đoạn ở lại thì Mẹ sống sao nổi, con ơi!

... Kể đến đây, Luân cảm thấy đau lòng quá, vội nhìn xuống để Thạch không thấy đôi mắt ửng đỏ của Luân. Cả hai im lặng rất lâu. Nhìn vùng biển lao xao phía xa của trại ty nạn Orote Point, Guam, tâm trí của Thạch quay cuồng. Cảm giác hụt hẫng và trạng thái chới bỏ quyện vào nhau khiến Thạch cảm thấy nhưc đầu và gần như ngộp thở! Cảm giác này cũng tương tự như buổi sáng năm nào, tại quân y viện Pleiku, Thạch tỉnh lại, nhận ra chân trái của chàng không còn nữa!

Luân hỏi:

-Thạch! Lần cuối cùng mày thấy hoặc gặp Thủy Ngọc là lúc nào?

Thạch kể lại diễn tiến buổi văn nghệ liên trường. Luân thở dài:

-Thế thì tao hiểu rồi. Tội nghiệp em tao! Nó giữ kín niềm đau, gia đình không ai biết. Tại sao mày bị thương mà mày cũng giấu tao?

-Vì mày biết thì Thủy Ngọc biết.

-Nếu thế thì mày tham dự văn nghệ liên trường để làm gì?

-Tình cờ ghé thăm trường tao mới biết có buổi văn nghệ đó. Tao suy nghĩ và muốn đích thân tao giải bày nỗi niềm của tao với Thủy Ngọc chứ tao không muốn người khác mách lại.

Bất ngờ nghe Luân vô tình nói tên ngôi chùa mà Thủy Ngọc đang tu, tâm trạng của Thạch rối bời và trí óc quay cuồng! Sau khi bằng lòng với quyết định của mình, Thạch bảo:

-Thôi, tao đi!

-Đang sắp hàng lấy phần ăn, sắp tới phiên rồi, sao mà lại bỏ đi?

Thạch vẫy tay, khập khễnh bước đi...

Nhờ số tiền những người di tản biểu trước khi Thạch trở về trên thương thuyền Việt Nam Thương Tín – khi Thạch bị giam tại Nha Trang, ban quản giáo tịch thu hơn một nửa – Thạch đi xe đò về Saigon, đến ngay ngôi chùa mà Luân đã vô tình nói tên.

Sư Cô trụ trì cho Thạch biết, lý do Ni Cô Diệu Thu xin hoàn tục là vì Bồ Mẹ của Ni Cô bị “cách mạng” cho đi kinh tế mới. Ni Cô biết Bồ Mẹ không quen lao động cực nhọc, Ni Cô muốn nhận lãnh trách nhiệm của người con bất hiếu! Bao giờ Bồ Mẹ quy tiên, Ni Cô sẽ trở lại con đường tầm đạo!

Đến nhà Thủy Ngọc, chỉ thấy những kẻ quê mùa, đen đúa, còi cọc và hầu như ai cũng có đôi má gò, răng vâu, đầy cáu bẩn, đôi mắt láo liêng như rình rập ai, như sợ sệt điều gì và phát ngôn the thé thứ tiếng Bắc rất lạ tai, Thạch than thầm: *“Những kẻ này mà thắng mình được sao, Trời!”*

Đến nhà Bồ Mẹ của Luân, Thạch cũng chỉ thấy những người của “bên thắng cuộc”!

Thạch về nhà Cha Mẹ. Một người đàn ông – cũng da xanh mét, răng hô, má gò và đôi mắt láo liêng như sợ sệt, như theo dõi ai – bước ra, hỏi:

-Anh cần gì?

-Cách nay không lâu, tôi ngụ tại ngôi nhà này.

-Ô, thế anh “nà” con của ông Trương Ty...

Thạch đáp nhanh, không để ông này nói tiếp:

-Vâng. Tôi là con cả.

-Thế anh “nà” đại úy Biệt Động Quân, đúng không?

-Vâng.

-Tôi được “nhà nước” cấp cho ngôi nhà này, ngoài ra chúng tôi không biết gì cả.

Thạch thăm nghĩ “*Chiến thắng để được như thế này hèn chi ‘cha con nó’ mới thế ‘sinh Bắc tử Nam’!*” rồi hỏi:

-Thế ông biết Ba Má tôi dời đi đâu không?

-Gia đình tôi mới dọn vào nhà này khoảng vài tháng thôi nên tôi chả biết.

Thạch cảm ơn ông rồi bùi ngùi quay đi.

Lang thang, đau khổ và lạc lõng ngay trên Quê Hương mà chàng đã để lại một phần thân thể, Thạch bỗng nghe tiếng hát nghẹn ngào của một thương binh “Ngụy” đang ngồi xin tiền bên gốc cây: “... *Chạnh lòng tìm người em gái cũ, em tôi đã đi phương nào? ... Giờ này tìm đâu hình bóng cũ, em ơi! Em đi về đâu?... Để rồi một năm nơi biên cương dần bước thân nơi sa trường. Ngày thì tìm vui bên tiếng súng khi đêm anh vui với đàn...Dù mộng tàn phai trong thương đau...*”⁽³⁾

Tiếng ca ai oán của anh thương binh như cơn nước lũ cuốn đi tất cả sự kiên nghị, bản tính can cường và ý chí phấn đấu của Thạch! Thạch hơi cúi đầu, bậm môi thật chặt rồi kín đáo đưa tay quệt nước mắt!...

ĐIỆP MỸ LINH
<http://www.diepmylinh.com/>

(1) và (2) Dư Âm của Nguyễn Văn Tý

(3) Chiều Hành Quân của Lam Phương

www.vietnamvanhien.net